

dere, som de sikre sig ved Arbejdskontrakter, som ikke staa i Overensstemmelse med de Regler, der almindelig gælde for Landets Arbejdsforhold. Man har t. Eks.ovre i Amerika haft Dje for det samme Forhold og har derfor paabudt, at der ikke maa indskrives eller indvandre Udlændinge, som ved Arbejdskontrakter ere sikrede til at skulle være hos en bestemt Arbejdsgiver i en kortere eller længere Tid. Man har haft Dje for det uheldige i, at der kunde bydes saadanne Arbejdere Arbejdsvilkår og Arbejdsbetinger, som vilde virke i høj Grad undergravende paa Landets egen Befolknings Stilling. At der maa være saadanne Arbejdskontrakter med de polske Arbejdere, beviser en Episode, som fandt Sted nede ved Gedser sidste Sommer, og som jeg mener, det er i høj Grad berettiget at paatale her i Rigsdagen. Vrede Medlemmer ville kende denne Sag fra Bladene, og jeg skal derfor ikke komme ind paa dens Enkeltheder, men kun konstatere, at en Del polske Arbejdere vare blevne misfornøjede med deres „Aufseher“ og som Følge deraf forlod det paagældende Arbejdssted. „Aufseher“en og den paagældende Arbejdsgiver, som havde fæstet dem, sikrede sig Politiets Hjælp til at indhente disse polske Arbejdere og føre en Del af dem med Magt tilbage til Arbejdsstedet, ja en enkelt blev endog ført i Arrest, inden han vendte tilbage til Arbejdsstedet. Jeg vilde gerne tillade mig at spørge den højtærede Justitsminister, med hvilken Ret Politiet har ydet den paagældende Arbejdsgiver sin Hjælp i det foreliggende Tilfælde, thi jeg har ikke i den bestaaende Lovgivning kunnet finde nogen Hjemmel herfor. Man har anført, at disse Mennesker skulde have bedraget Arbejdsgiveren, skulde skyldes ham Penge, men selv om dette var Tilfældet, maatte denne Sag sikkert være Genstand for almindeligt privat Søgmaal. Men i øvrigt er Forholdet, efter hvad jeg har skaffet mig oplyst, sikkert det, at de paagældende ikke skyldte vedkommende Godsejer Penge. Det var ganske vist saaledes, at de endnu ikke havde betalt, eller rettere, at der af deres Løn endnu ikke var fradraget det fulde Beløb, deres Rejseomkostninger havde udgjort, nemlig 20 Mark. Men dette Beløb blev ikke afdraget, fordi Polakkerne skulde betale det, det blev blot afdraget i deres Løn, for at de senere paa Efteraaret kunde faa det udbetalt igen. De havde nu kun afdraget de 10 Mark, men i Virkeligheden kunde man altsaa sige, at de havde 10 Mark tilgode hos Godsejeren i Stedet for, at han maaske for at faa Politiets Bistand har paastaet, at de skyldte ham 10 Mark. Men jeg tror,

det er i højeste Grad urigtigt og uheldigt, at Politiet paa denne Maade indfører en Ret for udenlandske Arbejdere, der ikke gælder for indenlandske. Det er jo sikkert, at i alle andre Forhold vilde slikt være aldeles umuligt. Selv i Tyndeforhold — og Tyndet er dog den Klasse Arbejdere, der er undertastet de strengeste Regler — har man ikke nogen som helst Hjemmel til med Magt at bringe Folt tilbage til deres Husbonder igen; der gælder visse Straffe i saadanne Tilfælde, men noget saadant som at kunne tvinge et Tyende tilbage igen ved Politiets Hjælp kender man ikke. Det er i højeste Grad uheldigt, hvis det faar Lov til at gaa saaledes, at Politiet yder sin Medvirkning til, at private Arbejdsgivere kunne faa udenlandske Arbejdere stillede i et andet Afhængighedsforhold end Landets egne Arbejdere, thi det vil medføre, at man i større Udstrækning vil stæffe udenlandske Arbejdere ind og derved gøre Landets egen Befolkning overflødig. Om det er en imod patriotisk Handling, skal jeg ganske henstille. Jeg synes, at for alle dem — det har dog ikke mindst været store Godsejere, der ere gaaede i Spidsen — der betragte sig som de rette Fædrelandsvenner, er det en ret ejendommelig Maade at vise Fædrelandskærligheden paa, at søge Arbejdet udført fortrinvis ved fremmede Arbejdere, medens vore egne søge fra Landet og ind til Byerne og derfra maaske til Udlandet. Hvorledes det gaar med den nationale Ide, naar man paa den Maade blander Befolkningen, bliver ogsaa et stort Spørgsmaal.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgrets (C. Hage) udtalte forleden Dag, at hvad det gjaldt om, var at hæve den junkte Retsbevidsthed, og det ærede Medlem sigtede da nærmest ifølge Sammenhængen til vore konstitutionelle Forhold. Men det kan jo ikke nægtes, at hele den konstitutionelle Konflikt, som har staaet paa i snart en Menneskealder, og som har fundet sin foreløbige Afslutning ved det bekendte Forlig, har haft sin betydelige Indflydelse netop paa Retsbevidstheden i vor Befolkning. En Ting tror jeg i hvert Tilfælde, at vi maa have Opmærksomheden stærkt fæstet paa i denne Henseende, og det er den, at vi ikke finde os i, at vor Befolknings fattige Bestanddele, de store, brede Sag, blive behandlede anderledes, end man behandler de øvrige Samfundsklasser, og at Administrationen nøje bør vogte over, at der ikke sker Uret i nogen Retning. Men det Forhold, jeg nys har tilladt mig at fremdrage, synes jo ganske sikkert at vise, at man fra Politimyndighe-